

Motion till riksdagen 2006/07:Ju397

av **Monica Green (s)**

Utredning av våldsbrott mot barn

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anføres om en analys av skillnaderna mellan länen när det gäller polisanmälningar om våldsbrott mot barn.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anføres om en översyn av hur polisresurserna för våldsbrott mot barn är fördelade över landet samt hur de är prioriterade i förhållande till annan brottsbekämpning.

Motivering

Den socialdemokratiska regeringen tog flera viktiga och nödvändiga initiativ för att göra det möjligt att mäta polisens arbete. Det är därför viktigt att fortsätta på den inslagna vägen och gå vidare med den kartläggning och analys som påbörjats. Det finns stora skillnader mellan länen i landet och det är viktigt att hitta instrument för att möjliggöra mätningar av den statistik som förs.

År 2005 fick polisen enligt Brå 11 692 anmälningar om misstänkt barnmisshandel eller sexuella övergrepp mot barn under 15 år. Drygt 70 procent av ärendena rör misshandel av barn. Statistiken visar att antalet polisanmälningar om vålds- och sexualbrott mot barn varierar kraftigt över landet. Med hänsyn tagen till befolkningens mängd hade till exempel det län med högst antal polisanmälningar om misshandel av små barn tre gånger fler anmälningar än de med lägst antal anmälningar. Det finns anledning att analysera vad de stora skillnaderna beror på.

I Sverige finns drygt 17 000 poliser. Av dessa är cirka 250 barnutredare, som har som huvudsakligt uppdrag att arbeta med våldsrelaterad brottslighet mot barn. Till skillnad från polisverksamheten i övrigt är de flesta – cirka tre fjärdedelar – av de utövande barnutredarna kvinnor. De flesta är operativt placerade på kriminalrotlar/enheter, men ibland arbetar de även inom den så

Fel! Okänt namn på

kallade närpolisen. I flera länspolisdistrikt arbetar de i grupper och har nödvändiga resurser för att kunna genomföra sitt arbete på ett professionellt sätt. I andra polisdistrikt har barnutredarnas villkor fått stå tillbaka för andra prioriterade områden. I flera fall arbetar de helt ensamma. Någon särskild nationell resursenhet kopplad till bekämpning av våldsbrott mot barn finns inte, till skillnad mot flera andra brottsområden.

I en kartläggning från Rädda Barnen från våren 2005 om våldsbrott mot barn ställdes antalet anmälda våldsbrott mot barn 2004 i relation till antalet barnutredare i respektive polisdistrikt, i syfte att få fram en jämförande bild av polisens utredningsresurser för dessa brott. Kartläggningen visade att polisens resurser att utreda våldsbrott mot barn skiljer sig kraftigt över landet. På Gotland har en barnutredare i genomsnitt 20 polisanmälningar om våldsbrott mot barn att utreda. I Västmanland ska varje barnutredare i snitt utreda 94 polisanmälningar per år.

Artikel 19 i FN:s konvention om barnets rättigheter slår fast att barnet har rätt till skydd mot våld och övergrepp. Rädda Barnens kartläggning visar hur olika polisen har valt att prioritera sina resurser för att utreda våldsbrott mot barn i olika delar av landet. Det finns en uppenbar risk att skillnaderna i polisens prioriteringar av dessa brott återspeglar barns ställning som brottsoffer. Prioriteringarna påverkar rimligen barnets möte med polisen och barnets rättssäkerhet. Ur ett barnrättsperspektiv är detta oacceptabelt och måste rättas till.

De stora skillnaderna mellan polisdistriktens prioriteringar av dessa brott kan också få konsekvenser för polisens möjligheter att samverka med andra myndigheter kring våldsutsatta barn. Brister i samverkan mellan myndigheter kring barn i rättsprocessen är i dag ett stort problem.

Varje barn har rätt till en rättssäker utredning, oavsett var de bor i landet. Det är därför angeläget att Rikspolisstyrelsen omgående ser över hur polisresurserna för våldsbrott mot barn är fördelade över landet samt prioriterade i förhållande till annan brottsbekämpning.

Stockholm den 31 oktober 2006

Monica Green (s)